

Ο Σιδηρουργός και η Κόρη του

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του

Creative Commons – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιοδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Σιδηρουργός και η Κόρη του

Ο σιδηρουργός χτυπούσε τη λεπίδα του καινούργιου ξίφους με το σφυρί του. Ρυθμικά. Επαναλαμβανόμενα. Με δεξιοτεχνία και άνεση που φανέρωνε χρόνια εμπειρίας.

Η μουσική που έκαναν τα μέταλλα αντηχούσε μέσα στο μικρό σιδηρουργείο, που ήταν, συγχρόνως, και σπίτι του σιδερά.

Δεν ήταν μικρός σε ηλικία· κανείς δεν θα νόμιζε ότι είχε δει λιγότερους από σαράντα-πέντε χειμώνες. Η όψη του ήταν σπασμένη, γεμάτη αυλάκια και κρημνούς. Είχε ώμους φαρδείς και μεγάλη πλάτη· οι μύες του πάλλονταν καθώς δούλευε το καινούργιο σπαθί, και οι φλόγες αντανακλούσαν πάνω στο ιδρωμένο δέρμα του, κάνοντάς το να μοιάζει μπρούντζινο.

Ύψωσε την κοκκινισμένη λεπίδα μπροστά του και την κοίταξε με το ένα μάτι στενεμένο. Του φαινόταν καλή. Τη βούτηξε στο βαρέλι με το νερό. Σύριγμα αντήχησε, καπνός σηκώθηκε. Ο σιδεράς ακούμπησε το σπαθί όρθιο στον τοίχο, πλάι στα άλλα τρία που είχε ως τώρα σφυρηλατήσει.

Κοίταξε προς το καμίνι. Η φωτιά ήταν ετοιμοθάνατη· τα ξύλα είχαν πάλι τελειώσει. Αναστέναξε. Δεν του είχαν μείνει και πολλά αποθέματα και, μέσα σ'ετούτο τον παγερό χειμώνα, ήταν κόπος να βγαίνει απ'το σπίτι του για να τρέχει στο δάσος να κόψει ξύλα.

«Πυράνθη,» ρώτησε, «θάρθεις να μου φουσήξεις τώρα;»

Η κόρη του ήταν μισοξαπλωμένη στο μικρό κρεβάτι στη γωνία, ντυμένη ελαφριά μ'ένα καφετί φόρεμα που γλιστρούσε από τον δεξή της ώμο. Τα μακριά, πλούσια, καστανά μαλλιά της έφταναν ως τη μέση της, και ήταν δεμένα χαλαρά με μια κορδέλα. Τακτοποιούσε τη συλλογή της από αποξηραμένα λουλούδια μέσα σ'ένα μεγάλο ξύλινο κουτί. Πριν από δυο μήνες είχε κλείσει τα δεκαπέντε της χρόνια.

Χασμουρήθηκε. «Έλα, ρε μπαμπά, βαριέμαι...»

«Μου τελειώνουν τα ξύλα, Πυράνθη,» είπε ο σιδηρουργός. «Τι να κάνω; Να βγω να πάω να κόψω;»

Η Πυράνθη έκλεισε το κουτί με τα αποξηραμένα λουλούδια, κι έστρεψε τα καστανά της μάτια επάνω του. Μέσα τους πάντοτε φαίνονταν να τρεμοπαίζουν δυο φλόγες.

Μου θυμίζει τη μάνα της, τόσο πολύ... σκέφτηκε ο σιδεράς, νιώθοντας ένα σφίξιμο εντός του.

«Έλα,» της είπε. «Δεν έχω πολλά ξύλα, φλόγα μου.»

Η Πυράνθη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Βάδισε ξυπόλυτη ως εκεί όπου εργαζόταν ο πατέρας της, αποφεύγοντας μερικά εργαλεία, ακατέργαστα μέταλλα, και καλούπια. «Δεν τέλειωσες ακόμα;» ρώτησε ρίχνοντας μια ματιά στα τέσσερα έτοιμα σπαθιά.

«Ο Μαυρόλυκος θέλει δυο ντουζίνες απόμένα.»

«Πες του να πάει και σε κάνουν άλλο σιδερά!» μόρφασε η Πυράνθη.

«Μην είσαι τεμπέλα. Θα μας πληρώσει. Με χρυσάφι, όχι αστεία. Κι έχει πάει και σ'άλλους σιδεράδες, έτσι κι αλλιώς. Τις προάλλες που είχα κατεβεί στην πόλη άκουσα πως πέντε σιδηρουργοί τού φτιάχνουν όπλα, πανοπλίες, και κράνη σε τούτες τις περιοχές. Θα κάνει μεγάλη εκστρατεία μόλις ο καιρός ανοίξει, λένε.»

«Καλά· τι θέλεις τώρα;»

Ο σιδεράς πλησίασε τα τρία καλούπια που ήταν γεμάτα με ατσάλι. Τρία σπαθιά, στην πιο αρχική τους μορφή. Τίποτα περισσότερο από ρόπαλα. Είχαν κρυώσει και είχε έρθει η ώρα να σφυρηλατηθούν όπως έπρεπε. Ο σιδεράς έβγαλε το ένα ξίφος απ'το καλούπι, πιάνοντάς το με το σκληρό πέτσινο γάντι στο αριστερό του χέρι.

Το κράτησε πάνω από το αμόνι και κοίταξε την Πυράνθη. «Με το μαλακό,» της είπε.

Η κοπέλα πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε προς τη λεπίδα. Καντός αέρας ξεπήδησε ανάμεσα από τα χείλη της, αναμιγμένος με φλόγες.

Η λεπίδα κοκκίνισε.

«Ωραία,» είπε ο σιδεράς. «Ωραία.» Την έβαλε πάνω στο αμόνι κι άρχισε να τη δουλεύει με το σφυρί.

Η Πυράνθη έκανε ν'απομακρυνθεί όσο είχε ακόμα καιρό.

«Πού πας;» την πρόλαβε ο πατέρας της. «Σε θέλω κι άλλο.»

Η Πυράνθη αναστέναξε, κι έμεινε στη θέση της, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και κοιτάζοντας τη σφυρηλάτηση της λεπίδας.

Δεν ήξερε τίποτα από σιδηρουργεία, αλλά της άρεσε η φωτιά.

«Να κάνω διάλειμμα;» τον ρώτησε, ύστερα από τη σφυρηλάτηση του δεύτερου σπαθιού. «Πάω να σκάσω! Δε μπορώ να σου φυσάω συνέχεια, και πλησιάζει βράδυ!»

«Εντάξει, πήγαινε,» της είπε ο σιδηρουργός, χτυπώντας με το σφυρί την κοκκινισμένη λεπίδα πάνω στο αμόνι. Ήταν το τρίτο ξίφος με το οποίο τον είχε βοηθήσει η κόρη του, και ήταν σχεδόν τελειωμένο. Το ένιωθε ζωντανό καθώς το δούλευε, σαν ακόμα ένα πλάσμα του Ύψιστου Τεχνίτη.

Η Πυράνθη τινάχτηκε προς την πόρτα προτού καν ο πατέρας της ολοκληρώσει το *πήγαινε*. Άνοιξε και βγήκε στον παγερό χειμωνιάτικο αέρα χωρίς να ρίξει ούτε μια κάπα επάνω της. Πατώντας ξυπόλυτη στο χιόνι.

«Πυράνθη!»

Επέστρεψε στο κατώφλι, φοβούμενη ότι ο πατέρας της το είχε μετανιώσει και θα της έλεγε πάλι να έρθει να φουσήξει.

«Μην πας μακριά· σε λίγο σκοτεινιάζει,» είπε ο σιδεράς κοιτάζοντάς την πάνω απ'τον πλατύ ώμο του.

«Ναι, μπαμπά· πού να πάω;»

«Και μάζεψε και τίποτα ξύλα άμα μπορείς. Πάρε το τσεκούρι μαζί σου.»

Το ήξερα πως κάτι κακό θα είχε πάλι στο μυαλό του! σκέφτηκε η Πυράνθη.

Πήρε το τσεκούρι και, μετά, έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Έτρεξε προς το δάσος, που δεν ήταν μακριά, κάνοντας το στρωμένο χιόνι να τινάζεται γύρω της. Το κρύο δεν την ενοχλούσε. Απορούσε γιατί τον μπαμπά της και άλλους ανθρώπους τούς πείραζε τόσο λίγο χιόνι. Έπρεπε να κάνει πολύ κρύο για να την ενοχλήσει εκείνη.

Κάτι λύκοι ούρλιαζαν από τα βουνά που ορθώνονταν χιονισμένα πίσω απ'την καλύβα του πατέρα της. Το φεγγάρι διακρινόταν στον ουρανό, ανάμεσα από τα σύννεφα. Απόμακρα, στην κοιλάδα, κάτω από τους πρόποδες, φαίνονταν τα φώτα της πόλης, καθώς και δύο φωτιές από τον καταυλισμό κάποιων ταξιδιωτών επάνω στη μεγάλη δημοσιά.

Η Πυράνθη συνέχισε να τρέχει προς το δάσος.

Όταν επέστρεψε, βρήκε τον πατέρα της να τρώει χορτόσουπα καθισμένος στο τραπέζι της κουζίνας.

«Σου έφερα ξύλα,» του είπε. Κρατούσε ένα ολόκληρο δεμάτι στην αγκαλιά της. Το τσεκούρι το είχε κρεμάσει στην πλάτη της, από το δερμάτινο κορδόνι του.

«Είσαι καλό κορίτσι, το ξέρω.»

Η Πυράνθη άφησε τα ξύλα παραδίπλα, κι επάνω τους το τσεκούρι. Έπλυνε τα χέρια της στο νερό του βαρελιού. Γέμισε ένα πιάτο σούπα για τον εαυτό της και κάθισε κοντά στον πατέρα της για να φάει.

Ο σιδεράς την κοίταζε μειδιώντας μέσα απ'τα μούσια του. Η κόρη του είχε βγάλει τη σούπα ζεστή-καυτή απ'το καζάνι και την έτρωγε σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Το στόμα που φυσούσε φωτιά δεν καιγόταν.

«Πεινασμένη;» τη ρώτησε.

«Ναι,» του είπε. Και μετά από λίγο, τελειώσε το πιάτο της.

Εκείνος δεν είχε ακόμα τελειώσει το δικό του.

Η Πυράνθη τον κοίταξε με δισταγμό στα μάτια.

«Τι;» ρώτησε ο σιδεράς.

«Θα μου πεις για τη μαμά;»

Ο σιδεράς ακούμπησε την πλάτη του στην ξύλινη καρέκλα, η οποία έτριξε.

«Πες μου,» τον πίεσε η Πυράνθη. Παλιότερα, δεν ήξερε ότι τα παιδιά είχαν *οπωσδήποτε* και μητέρα και πατέρα. Εκείνη μόνο τον πατέρα της είχε γνωρίσει. Μετά, όμως, στην πόλη, κάποιος τής είχε πει ότι όλοι είχαν δύο γονείς. *Πού είναι η μαμά μου;* είχε, τότε, ρωτήσει τον πατέρα της· κι εκείνος τής είχε υποσχεθεί ότι κάποτε θα της έλεγε – αλλά όχι τώρα.

«Μου είχες υποσχεθεί πως, όταν μεγάλωνα κι άλλο, θα μου έλεγες,» του θύμισε.

«Δεν έχεις μεγαλώσει και τόσο,» είπε σιγανά ο σιδεράς.

«Έλα, ρε μπαμπά. Πόσο να γίνω; Να γεράσω; Πες μου!»

Ο σιδεράς αναστέναξε. Την ατένισε συλλογισμένα. Κοίταξε αυτά τα καστανά μάτια, τις δύο φλόγες που πάντα διακρίνονταν εντός τους. Του θύμιζαν *εκείνη*. Σκέφτηκε: *Κάποτε πρέπει να της πω. Τι νόημα έχει να της το κρύβω; Το ξέρει ήδη ότι δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους.*

Η Πυράνθη τον περίμενε να μιλήσει...

Δε μπορώ να πω πώς ακριβώς είναι η μορφή της. Είναι, περίπου, όπως μια ανθρώπινη γυναίκα, αλλά το δέρμα της δεν είναι ανθρώπινο. Θυμίζει θερμό αέρα και φωτιά, χωρίς να σε καίει όταν είσαι κοντά. Όχι, τουλάχιστον, όταν εκείνη δεν θέλει να καείς. Τα μαλλιά της κυμάτιζαν σαν σύννεφο καπνού γύρω απ'το κεφάλι και το όμορφο σώμα της, όταν την πρωτοείδα να μπαίνει στο σιδηρουργείο μου. Τα μάτια της άστραφταν σαν δύο νεογέννητα άστρα γεμάτα φωτιά και καυτό μέταλλο.

Το σφυρί έπεσε από το χέρι μου, βροντώντας στο πάτωμα. Ο ήχος μου φάνηκε σαν αστροπελέκι μέσα στην ξαφνική ησυχία. Είχα κοκαλώσει από τον φόβο μου.

Αλλά η γυναίκα με πλησίασε φιλικά. Τα πόδια της έμοιαζαν να γλιστράνε πάνω στο πάτωμα. Και η φωνή της μου ζήτησε να την κρύψω μέσα στο καμίνι μου γιατί την κυνηγούσαν. Με παρακάλεσε. «Σε παρακαλώ, σιδηρουργέ,» μου είπε, «κρύψε με μες στη φωτιά σου. Γρήγορα!»

«Μες στη... φωτιά μου;» κατάφερα να αρθρώσω.

«Ναι! Γρήγορα! Σε παρακαλώ!» Η φωνή της η ίδια ήταν σαν το τριξιμο φωτιάς. Η λάμψη στα μάτια της τώρα τρεμόπαιζε. Τα μαλλιά της υψώνονταν προς τα πάνω σαν καπνός από καμινάδα.

«Πώς...; Πώς να σε κρύψω;» Δεν καταλάβαινα τι μου ζητούσε.

«Δέχεσαι να κρυφτώ μες στη φωτιά σου;» με ρώτησε, εσπευσμένα, φανερά φοβισμένη. «Πες μου ναι ή όχι! Δέχεσαι να κρυφτώ μες στη φωτιά σου;»

Γιατί να της έλεγα όχι; «Ναι,» της είπα, «κρύψου.»

«Σ'ευχαριστώ,» μου αποκρίθηκε. Και: «Αν κάποιος έρθουν, δεν με είδες ποτέ, εντάξει;»

«Εντάξει.» Την έβλεπα, ούτως ή άλλως, ή μήπως ονειρευόμουν με τα μάτια ανοιχτά;

Η γυναίκα έτρεξε, έδωσε έναν σάλτο σαν γάτα, και βούτηξε μες στο καμίνι μου.

Εξαφανίστηκε.

Βλεφάρισα, σαστισμένος.

Ονειρευόμουν· αποκλείεται να ήμουν ξύπνιος, κατέληξα. Έσκυψα και σήκωσα το σφυρί μου, και συνέχισα τη δουλειά, προσπαθώντας να βγάλω το όλο περιστατικό απ'το νου μου. Ήταν όνειρο. Σίγουρα.

Μετά από λίγο, η πόρτα του σιδηρουργείου μου άνοιξε απότομα. Ύψωσα το βλέμμα, γι'ακόμα μια φορά ξαφνιασμένος, και είδα δύο

άντρες να μπαίνουν. Τουλάχιστον, νομίζω ότι ήταν άντρες. Νομίζω ότι ήταν άνθρωποι.

Ο ένας ήταν ντυμένος σαν πολεμιστής. Σίδερο από πάνω ως κάτω. Αλλά μέσα απ'το κράνος του δεν φαινόταν τίποτα· μονάχα σκοτάδι. Πυκνό, αδιαπέραστο σκοτάδι. Και, κοιτάζοντάς τον να μπαίνει στο σιδηρουργείο μου, εκείνη την καλοκαιρινή νύχτα, είχα την αίσθηση ότι ένας παγερός άνεμος είχε αφύσικα φυσήξει.

Ο άλλος ήταν επίσης ντυμένος σαν πολεμιστής, αλλά η πανοπλία του ήταν ανομοιόμορφη: μέταλλα και δέρματα και πετσιά, από δω κι από κει. Το πρόσωπό του ήταν άγριο και το κεφάλι του ξυρισμένο γουλί – ή ίσως να του είχαν πέσει όλες οι τρίχες. Κι έμοιαζε νάχει μονάχα ένα μάτι: το δεξί. Το αριστερό ήταν σκεπασμένο σε μια σκιά που μου φάνταζε *αλλόκοτη*. Ήταν βγαλμένο ή όχι; Το πιο παράξενο, όμως, μ'ετούτο τον άντρα ήταν πως είχα την αίσθηση ότι είχε γρανάζια και τροχαλίες μέσα του. Είχα την αίσθηση ότι ήταν σαν τις μηχανές που φτιάχνουν στα Χάλκινα Βασίλεια. Δεν ξέρω γιατί τον έβλεπα έτσι. Κάτι στις κινήσεις του, ίσως. Στον τρόπο του...

«Σιδερά!» μου φώναξε, κοφτά.

«Τι;» ρώτησα, κατεβάζοντας το σφυρί μου, ατενίζοντάς τους, μια τον έναν μια τον άλλο, με επιφύλαξη. Ήταν ληστές; Ήταν... δαίμονες;

«Ψάχνουμε κάποια.» Η φωνή του ήταν σαν κροτάλισμα αλυσίδων. Κάτι πίσω απ'το δεξί του μάτι σαν να κινιόταν.

Θυμήθηκα τη φλογερή οπτασία που πριν από λίγο με είχε επισκεφτεί. «Δεν υπάρχει γυναίκα σε τούτο το μέρος,» είπα. «Μένω μόνος. Κι έχω δουλειά.»

Το γεγονός ότι τους ζήτησα με τρόπο να φύγουν δεν φάνηκε να τους πτόησε στο ελάχιστο. Ένα υπόκωφο σύριγμα νόμισα πως αντήχησε μέσα από το σκοτάδι του κράνους του Σκοτεινού Άντρα. Ή μήπως ήταν το φύσημα ενός παγερού ανέμου;

Ο άλλος, ο Μηχανικός Άντρας, είπε: «Δεν είναι γυναίκα αυτή που ψάχνουμε. Είναι δαιμόνισσα. Μοιάζει με φωτιά.»

«Φωτιά; Τι εννοείς;»

«Αυτό που σου λέω, σιδερά! *Φωτιά*. Είναι σα φωτιά. Την είδες; Πέρασε από εδώ;»

Κούνησα το κεφάλι. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Δεν ξέρω αν υπάρχει τέτοιο—»

Το σύριγμα που βγήκε από το κράνος του Σκοτεινού Άντρα μ'έκανε να κοκαλώσω στη θέση μου. Πάγος τύλιξε τα οστά μου.

«Θα ψάξουμε,» είπε ο Μηχανικός Άντρας, και βάδισε μέσα στο σιδηρουργείο μου κοιτάζοντας από δω κι από κει με το μοναδικό του μάτι. Το άλλο του μάτι, το αριστερό, ούτε μια στιγμή δεν κατόρθωσα να το δω. Ήταν συνεχώς σκεπασμένο από σκοτάδι που οι φωτιές μου δεν μπορούσαν να διώξουν.

Το δεξί μάτι του Μηχανικού Άντρα κοίταξε κάτω από τα εργαλεία μου, μέσα στα μπαούλα μου, πίσω από τα έπιπλά μου. Ατένισε, για κάποιες στιγμές, τις φλόγες του καμινιού – και φοβήθηκα τότε ότι θα την έβρισκε εκεί, ότι, κάπως, θα την ανάγκαζε να βγει. Όμως, μετά, ο Μηχανικός Άντρας πήρε το βλέμμα του από το καμίνι και το έστρεψε σ'εμένα.

«Φρόντισε να μη μας έχεις πει ψέματα, σιδερά,» έτριξαν τα γρανάζια πίσω απ'το στόμα του, και εκείνος κι ο σκοτεινός σύντροφός του έφυγαν από το σιδηρουργείο μου, αφήνοντάς με ακόμα παγωμένο από την παρουσία τους.

Άλλο ένα όνειρο;

Ένας εφιάλτης;

Πώς μπορείς να δουλέψεις μετά από κάτι τέτοιο; Άφησα το σφυρί μου και κάθισα πάνω στο μπαούλο, για να ξεποστάσω, για να μαζέψω λιγάκι το μυαλό μου. Είχα δει δαίμονες...

Δεν πέρασε πολλή ώρα, και η γυναίκα πήδησε έξω απ'το καμίνι. «Σου είμαι υπόχρεη,» μου είπε, και με ρώτησε το όνομά μου.

Έτσι γνωριστήκαμε καλύτερα, και μείναμε για κάποιο καιρό μαζί. Κρυβόταν στο καμίνι μου, έβγαινε πάλι, κάναμε παρέα. Κάναμε... περισσότερα πράγματα από παρέα.

(«Καταλαβαίνω τι κάνετε, μπαμπά. Τόσες φορές έχουμε κατεβεί στην πόλη· ξέρω.»)

Όταν τη ρώτησα γιατί ζήτησε την άδειά μου για να κρυφτεί στο καμίνι, μου εξήγησε ότι, αν δεν της το επέτρεπα, δεν θα μπορούσε να κρυφτεί μέσα σε μια φωτιά που είχα ανάψει εγώ. Μια δική σου φωτιά, μου είπε, υπακούει εσένα και μόνο εσένα.

(«Το ξέρω, μπαμπά. Τι; Γιατί σου φαίνεται τόσο παράξενο που το ξέρω; Είναι βασική αλήθεια! Ποιον θα υπάκουγε μια δική σου φωτιά αν όχι εσένα;»)

Μετά έφυγε, αλλά μου είπε ότι θα ξαναπερνούσε. Και ξαναήρθε, πολλές φορές. Την τελευταία φορά που την είδα, κρατούσε ένα νεογέννητο στα χέρια της. Ένα κοριτσάκι, με ανθρώπινη σάρκα,

όχι σαν τη δική της. Όταν όμως αυτό το μωρό χασμουριόταν, μικρές φλόγες ξεπηδούσαν κάπου-κάπου απ'το στόμα του.

«Η κόρη σου,» μου είπε η μητέρα σου, και μετά έφυγε και δεν την ξαναείδα.

«Αυτός που λες 'Σκοτεινός Άντρας' ήταν *νέρσερηθ*. Ο άλλος ήταν *κερκάσηβ*.»

Ο σιδηρουργός συνοφρυώθηκε παραξενεμένος. «Πώς το ξέρεις; Πώς ξέρεις τα ονόματά τους;»

«Δεν είναι τα ονόματά τους, μπαμπά. Είναι το...» Η Πυράνθη μόρφασε ψάχνοντας, μέσα στο νεανικό μυαλό της, για τη σωστή λέξη. «Είναι όπως λέμε 'λύκος', ή 'άλογο', ή 'νυχτερίδα', ή...» ανασήκωσε τους ώμους, «'άνθρωπος'.»

«Το είδος τους,» είπε ο σιδεράς.

Η Πυράνθη κατένευσε. «Ναι, αυτό.»

«Και πώς εσύ το ξέρεις;»

«Αλλά... το ξέρω,» μόρφασε πάλι η Πυράνθη. «Μόλις τους ανέφερες, κατάλαβα τι ήταν.»

«Η φύση της μητέρας σου...» μουρμούρισε ο σιδεράς σα να μονολογούσε.

«Οι *νέρσερηθ* δεν είναι άνθρωποι, μπαμπά,» του είπε η Πυράνθη, καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι μαζί με το πιάτο της για να βάλει κι άλλη σούπα από τη χύτρα. «Είναι... είναι... κάτι πολύ κακό. Είναι κρύο και σκοτάδι.»

Ο σιδεράς αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. *Δαίμονες, σκέφτηκε. Διάβολοι. Πνεύματα.*

Η Πυράνθη γέμισε το πιάτο της κι επέστρεψε στο τραπέζι. «Οι *κερκάσηβ* ήταν κάποτε άνθρωποι, αλλά όχι πια. Ο *νέρσερηθ* οδηγεί, ο *κερκάσηβ* υπακούει.»

Ο σιδεράς ένιωθε μουδιασμένος. Ξαφνικά, δεν αναγνώριζε την κόρη του. Κι αυτό τον τρόμαζε. «Αρκετά!» είπε, και η Πυράνθη σώπασε κι άρχισε να τρώει τη σούπα της.

«Δεν θα πεις σε κανέναν γι'αυτά τα πράγματα, εντάξει;» της ζήτησε.

Η Πυράνθη κατένευσε.

«Μιλάω πολύ σοβαρά, Πυράνθη. Σε *κανέναν*.»

«Εντάξει, μπαμπά.»

Όταν ο σιδηρουργός τελείωσε τις δυο ντουζίνες σπαθιά που του είχε ζητήσει ο Μαυρόλυκος, και τα είχε όλα ακονισμένα και έτοιμα, ήρθε η ημέρα που θα του τα παρέδιδε. Ήταν ακόμα χειμώνας, και είχε πιάσει αέρας που έφερνε χιόνι απ'τα βουνά, θολώνοντας τον ορίζοντα. Ο σιδεράς άφησε την κόρη του στο σπίτι και, κουκουλωμένος στην κάπα του, έχοντας τα σπαθιά μέσα σ'έναν σάκο στον ώμο του, κατέβηκε από τους πρόποδες των βουνών και πήγε να συναντήσει τον Μαυρόλυκο στην πόλη.

Εκεί κάτω, ο άνεμος έκοβε κάπως, αλλά χιόνι εξακολουθούσε να έρχεται απ'τα βουνά. Ο κόσμος ήταν κλεισμένος στα σπίτια του. Κανείς δεν έβγαινε, και ταξίδευαν μονάχα όσοι ήταν αναγκασμένοι να ταξιδέψουν.

Ο σιδηρουργός βρήκε τον Μαυρόλυκο να τον περιμένει στο μεγάλο πανδοχείο της αγοράς μαζί με τους άντρες του. Όλοι τους σημαδεμένοι παλαιάμαχοι: οπλισμένοι και θανατηφόροι μαχητές. Οι φάτσες τους σε τρώμαζαν μέσα στο χαμηλό φως της τραπεζαρίας του πανδοχείου. Ορισμένοι έπιναν ή έτρωγαν· δύο χειροπάλευαν, μουγκρίζοντας σαν ζώα· κάποιοι είχαν μαζέψει τέσσερις από τις πουτάνες της πόλης κι έκαναν παιχνίδια μαζί τους. Ο Μαυρόλυκος ήταν καθισμένος σαν αυτοκράτορας ανάμεσά τους, με βλέμμα σκοτεινό και μαλλιά που πλαισιώναν το μακρύ πρόσωπό του σαν κουκούλα. Τα γκρίζα μάτια του θύμιζαν ατσάλι.

«Σιδερά!» είπε, απότομα. «Ήρθες δεύτερος!»

Ο σιδηρουργός έμεινε ακίνητος, προς στιγμή σασιτισμένος. Ο Μαυρόλυκος ήταν δεινός στρατηλάτης αλλά και γνωστός για την αλόγιστη, πολλές φορές, μοχθηρία του.

«Εννοώ,» εξήγησε, «πως ένας απ'τους άλλους σιδεράδες ήρθε πριν από σένα! Χα!» Έδειξε παραδίπλα ένα μεγάλο μπαούλο γεμάτο όπλα. «Χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

Και οι άντρες του τον μιμήθηκαν στο άγριο γέλιο του.

Ο σιδηρουργός έμεινε σιωπηλός.

«Έλα!» του είπε ο Μαυρόλυκος χαμογελώντας. «Θα σε κεράσουμε. Δείξε μας τι μας έφερεις.»

Ο σιδηρουργός τον πλησίασε κι άφησε τον σάκο με τα σπαθιά εμπρός του. «Αυτά είναι, Άρχοντά μου. Δυο ντουζίνες σπαθιά, όπως πρόσταξες.»

Ο Μαυρόλυκος τράβηξε ένα από τον σάκο, το κοίταξε στο φως μιας λάμπας. «Ωραία λεπίδα...» μουρμούρισε. «Ωραία λεπίδα!» φώναξε. Πετάχτηκε όρθιος και σπάθισε το τραπέζι. Το ξίφος

χώθηκε σχεδόν ώς τη μέση. «Πολύ ωραία,» είπε ο Μαυρόλυκος, κι έσυρε το όπλο έξω από το ξύλο. Πήρε άλλο ένα σπαθί και το κοίταξε κι αυτό. Κι ένα τρίτο. «Είσαι καλός, σιδερά,» παρατήρησε. «Καλός. Καλύτερος απ'τον πρώτο, νομίζω.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε, μετριοπαθώς, ο σιδηρουργός.

«Θ'ανταμειφθείς για τον κόπο σου, όπως σου υποσχέθηκα.»

Τότε, απρόσμενα, ο σιδηρουργός αισθάνθηκε έναν παγερό άνεμο να έρχεται. Ταραγμένος, πήρε το βλέμμα του απ'τον Μαυρόλυκο και κοίταξε παραδίπλα. Είδε μια μορφή να πλησιάζει. Κάποιον τυλιγμένο σε κάπα, με κουκούλα στο κεφάλι. Και μέσα στην κουκούλα φαινόταν – *υπήρχε* – μονάχα σκοτάδι. *Ο Σκοτεινός Άντρας!* Ο σιδηρουργός μούδιασε.

«Θέλουμε να κοιτάξουμε τα σπαθιά σου, Άρχοντα Μαυρόλυκε,» είπε μια φωνή η οποία θύμιζε γρανάζια που τρίβονται αναμεταξύ τους.

Ο σιδηρουργός γύρισε απ'την άλλη και είδε έναν άντρα να ζυγώνει ο οποίος είχε πρόσωπο που έφερνε στο νου όρνιο, και μονάχα το δεξί του μάτι φαινόταν· το αριστερό μια σκιά το σκέπαζε. *Ο Μηχανικός Άντρας.* Όχι, όμως, ο *ίδιος* Μηχανικός Άντρας. Διαφορετικός ήταν αυτός, μα... παρόμοιας φύσης. Ο σιδηρουργός ξεροκατάπτε καθώς θυμόταν τα όσα τού είχε πει η κόρη του.

«Δες τα,» μούγκρισε ο Μαυρόλυκος, και ο Μηχανικός Άντρας έπιασε τα σπαθιά το ένα κατόπιν του άλλου εξετάζοντάς τα με το μάτι του.

«Δεν είναι φυσικά φτιαγμένα, Άρχοντα Μαυρόλυκε,» είπε. Και τώρα το βλέμμα του καρφώθηκε στον σιδηρουργό.

Εκείνος έκανε ένα βήμα όπισθεν. «Δεν καταλαβαίνω...»

«Πώς έφτιαξες αυτά τα σπαθιά, σιδερά;» ρώτησε ο Μηχανικός Άντρας: κι αλυσίδες κροτάλιζαν πίσω από το στόμα του, ενώ ένα δαιμονικό ψύχος ερχόταν από τη μεριά του Σκοτεινού Άντρα.

«...Με σφυρί, αμόνι, και φωτιά, Άρχοντά μου,» απάντησε ο σιδηρουργός.

«Δες ψέματα!»

«Όχι!»

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, δαιμονοσκόπε;» γρύλισε ο Μαυρόλυκος προς τη μεριά του Μηχανικού Άντρα. «Εμένα μου φαίνονται για κανονικά σπαθιά! Άμα σε καρφώσω μ'αυτά είμαι σίγουρος πως θα αιμορραγήσεις.»

«Δε βλέπεις όσα βλέπω εγώ, Άρχοντα Μαυρόλυκε,» είπε ο Μηχανικός Άντρας – ο δαιμονοσκόπος, όπως τον είχε αποκαλέσει ο Μαυρόλυκος (για κάποιο λόγο που ο σιδηρουργός δεν γνώριζε). «Τούτα τα όπλα φτιάχτηκαν με τη βοήθεια δαιμόνων!»

Ο Μαυρόλυκος κοίταξε τον σιδερά.

«Άρχοντά μου,» είπε εκείνος, «δεν ξέρω τι λέει...»

«Πού μένεις, σιδερά;» ρώτησε ο δαιμονοσκόπος.

Ο σιδηρουργός δεν μίλησε.

«Δε νομίζω ότι εδώ θα βρεις αυτό που ψάχνεις,» είπε ο Μαυρόλυκος στον μονόφθαλμο. «Τούτος ο άνθρωπος μένει στους πρόποδες των βουνών, ανατολικά της πόλης. Μοναχός του, απ'όσο ξέρω, μαζί με μια κόρη. Το μόνο που κάνει είναι να σφυρηλατεί. Δε μπορεί νάχει σχέση με τους δαίμονές σου!»

«Κι όμως!» είπε ο δαιμονοσκόπος· και μαζί με τον Σκοτεινό Άντρα πέρασαν δίπλα από τον σιδηρουργό και βγήκαν απ'το πανδοχείο.

Αμέσως εκείνος τούς ακολούθησε.

«Σιδερά!» άκουσε πίσω του τον Μαυρόλυκο να φωνάζει. «Πού πας, σιδερά! Δεν πληρώθηκες!»

Ο σιδηρουργός, όμως, τον αγνόησε καθώς έβλεπε τους δύο δαιμονικούς άντρες να κινούνται απίστευτα γρήγορα μέσα στον χιονιά, σαν να μην ήταν άνθρωποι αλλά σκιές. Διέσχιζαν τους δρόμους της πόλης, πηγαίνοντας προς τ'ανατολικά.

Πυράνθη! Κόρη μου!

Η Πυράνθη τούς διαισθάνθηκε πολύ προτού τους δει: Ένα έμφυχο σκοτάδι, κι ένας άψυχος άνθρωπος. Πλησίαζαν.

Από το παράθυρο του σιδηρουργείου διέκρινε τις μορφές τους μέσα στον χιονιά. Οι φυσικοί εχθροί της. Κάτι εντός της την προειδοποιούσε: *Φύγε! Τρέξε!*

Η Πυράνθη άνοιξε την πόρτα και βγήκε μες στον άνεμο και στο χιόνι. Έτρεξε προς το δάσος.

Πάνω απ'τον ώμο της είδε τους εχθρούς να έρχονται με άλματα που κανένas άνθρωπος δεν θα μπορούσε να κάνει. Καβαλούσαν το φυσικό τοπίο, τον αέρα, το χιόνι όπως ένας βρομερός άγριος θα βίαζε μια παρθένα γυναίκα. Υπήρχε κάτι το φρικτά αποτρόπαιο στον τρόπο που κινούνταν.

Κι αυτό έκανε την Πυράνθη να τρέξει ακόμα πιο γρήγορα, σαν τα πόδια της να είχαν γίνει πόδια ζαρκαδιού. Από κάτω της το

χιόνι έλιωνε από ξαφνικές φλόγες που πετούσαν οι γυμνές πατούσες της.

Πέρασε από τις παρυφές του δάσους, μπήκε στον λαβύρινθο των κορμών και των κλαδιών των αειθαλών δέντρων του. Απόμακρα λύκοι ούρλιαζαν: και τα ουρλιαχτά τους αντηχούσαν τρομαγμένα. Πουλιά φτερούγιζαν, φεύγοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Πίσω της, η Πυράνθη αισθάνθηκε έναν παγερό άνεμο να έρχεται – έναν άνεμο που δεν είχε καμια σχέση με τον αέρα που έφερνε το χιόνι. Ο *νέρσερηθ*.

Τον είδε να πετάγεται από δίπλα της, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από δύο στραβούς κορμούς, τινάζοντας χιόνι από βελονοειδή κλαδιά. Σκοτάδι φαινόταν μέσα στην κουκούλα του: ατελείωτο σκοτάδι:

που ξεχύθηκε καταπάνω της:

τυλίγοντάς την:

απειλώντας να τη *σβήσει*–

Η Πυράνθη, με μια κραυγή τρόμου και απέχθειας να βγαίνει ακούσια από μέσα της, το απόδιωξε. Το τίναξε από πάνω της όπως θα τίναζε έναν μολυσμένο μανδύα.

Και στο μυαλό της ήρθε μια παγερή, απάνθρωπη φωνή, σαν να είχε κρυφακούσει με τη νόσησή της κάποια πνευματική συζήτηση:

...αφύσικο γέννημα! Ούτε άνθρωπος ούτε φωτιά!

Η Πυράνθη είδε, από τ'αριστερά, τον άλλο να έρχεται: έναν τρομαχτικό άντρα με ένα μόνο μάτι. *Κερκάσηβ*. Μπορούσε να αισθανθεί το λουρί που είχε ο *νέρσερηθ* τυλιγμένο γύρω απ'τον λαιμό του.

Ο μονόφθαλμος τράβηξε ένα μακρύ, πλατύ σπαθί μέσα από την κάπα του. «Έλα κοντά μου, κοπελίτσα,» είπε, «και δε θα τον αφήσω να σε πλησιάσει.» Αλλά η Πυράνθη νόμιζε ότι η φωνή του ήταν η φωνή του *νέρσερηθ*, που προερχόταν μέσα απ'το λουρί. Αισθάνθηκε χολή στον λαιμό της. Αυτά τα τέρατα την αηδίαζαν όσο τίποτε άλλο δεν την είχε αηδιάσει ποτέ.

Φοβόταν.

Φύσηξε φωτιά καταπάνω στον *νέρσερηθ*, και το σκοτάδι σύριξε και πετάχτηκε πίσω – κάπα και χιόνι στροβιλίζονταν γύρω του.

Ο *κερκάσηβ* ούρλιαξε πονεμένα, την ίδια ακριβώς στιγμή. Και μετά, όρμησε καταπάνω της.

Η Πυράνθη έτρεξε, και συνέχισε, μέσα στο χιονισμένο δάσος, να τρέχει

και να τρέχει
και να τρέχει

Κάποια στιγμή, κουράστηκε κι έπεσε.

Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν, αλλά ήξερε ότι οι εχθροί της ήταν ακόμα πίσω της. Έρχονταν.

Εκείνοι δεν είχαν κουραστεί.

Η Πυράνθη έκλαιγε· δεν μπορούσε να σταματήσει τα δάκρυά της. Η παρουσία του *νέρσερηθ* ήταν τόσο παγερή...

Κι άκουσε πάλι τη φωνή του: *Σταμάτησε. Εσύ πρέπει να τη σκοτώσεις. Έχει σάρκα – δεν μπορώ να τη σβήσω!*

Θα πεθάνει, του απάντησε μια άψυχη φωνή.

Και η Πυράνθη είδε τον *κερκάσηβ* να ζυγώνει, με το σπαθί του στο χέρι. Φύσηξε προς το μέρος του, κι εκείνος πετάχτηκε πίσω. Χιόνι έλιωσε μπροστά του.

Το δεξί του μάτι την ατένιζε υπολογιστικά, καθώς τώρα ο εφιαλτικός άντρας κρατούσε τις αποστάσεις του, βηματίζοντάς ολόγυρά της, όπως ένα αγρίμι – ένας κυνηγός – που κάνει κύκλους γύρω από το θήραμά του.

Η Πυράνθη φύσηξε πάλι. Ο *κερκάσηβ* τινάχτηκε, και χιόνι έλιωσε μπροστά του.

«Ήδη η αναπνοή σου σ'εγκαταλείπει,» της είπε. «Το βλέπω. Θα κουραστείς.» Το μάτι του γυάλιζε σαν κομμάτι γυαλί.

Έκανε πάλι να της χιμήσει.

Η Πυράνθη φύσηξε.

Ο *κερκάσηβ* απέφυγε την αδύναμη φωτιά που βγήκε από μέσα της. «Δε νομίζω πως σου μένει τίποτα πια,» είπε.

Η Πυράνθη φύσηξε, γι'ακόμα μια φορά–

Φωτιά δεν βγήκε: μονάχα λίγος ζεστός αέρας.

Ο *κερκάσηβ* χιμήσε υψώνοντας το σπαθί του, πηγαίνοντας για το κεφάλι της.

Αλλά η Πυράνθη το είχε κάνει ψέματα· είχε μέσα της ακόμα λίγη φωτιά.

Φύσηξε, και το ένα μπατζάκι του εχθρού της τυλίχτηκε στις φλόγες. Ουρλιάζοντας, ο μονόφθαλμος άντρας πετάχτηκε όπισθεν. Παραπάτησε.

Και μια σκιά ξεπρόβαλε από τα δέντρα. Μια σκιά μ'ένα τσεκούρι.

Το τσεκούρι κατέβηκε και κοπάνησε τον *κερκάσηβ* στο κεφάλι, διαλύοντας το κρανίο του, τινάζοντας αίματα και μυαλά και

κοκάλινα θραύσματα στο χιονισμένο έδαφος. Ο άντρας κατέρρευσε, και το δεξί του μάτι έσβησε όπως το αριστερό.

«Μπαμπά...» έκανε η Πυράνθη.

Ο σιδηρουργός κλότσησε το κουφάρι του δαιμονοσκόπου, για να βεβαιωθεί ότι ήταν όντως νεκρός.

Ένα υπόκωφο σύριγμα αντήχησε, τότε, κι ένας παγερός άνεμος ήρθε, ο οποίος δεν είχε καμια σχέση με το χιόνι ή με το δάσος. Ο σιδηρουργός και η κόρη του στράφηκαν και είδαν τον σκοτεινό δαίμονα να λιώνει μες στις σκιές και στον χιονιά, να τρέπεται σε φυγή.

«Μπαμπά, τι θα κάνουμε αν ξανάρθουν;»

Κάθονταν μέσα στο σιδηρουργείο και έπιναν ζεστό τσάι του βουνού. Οι κούπες τους άχνιζαν.

«Δε θα καθίσουμε να τους περιμένουμε. Θα φύγουμε από δω.»

«Τόσα χρόνια δούλευες σε τούτα τα μέρη...»

«Καιρός ν'αλλάξω περιοχή· ίσως και δουλειά. Σημασία έχει να είμαστε ασφαλείς. Τώρα, θα πάω να πάρω τα χρήματα που μου χρωστά ο Μαυρόλυκος· θα μας χρειαστούν.» Και τη ρώτησε: «Εσύ τι νομίζεις; Θα μείνεις εδώ, να μαζέψεις όλα τα απαραίτητα, ή προτιμάς να έρθεις μαζί μου;» Εκείνη ήξερε καλύτερα.

«Ο *νέρσερηθ* δεν είναι πια κοντά,» του είπε. «Αλλά και να ήταν – αν ήταν μόνος του, χωρίς *κερκάσηβ* μαζί του – δεν μπορεί να με πειράξει. Τη μαμά μπορούσε, εμένα όχι.»

Ο σιδηρουργός συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Θα σου εξηγήσω άλλη φορά,» υποσχέθηκε η κόρη του.

«Τι σ'έπιασε, σιδερά, κι έφυγες τρέχοντας;»

«Φοβήθηκα ότι μπορεί να έκαναν κάτι κακό στο σπίτι μου, Αρχοντά μου.»

«Και τι έγινε;»

«Μου είπαν ότι ήταν λάθος τελικά, κι έφυγαν ψάχνοντας προς τη μεριά του δάσους.»

Ο Μαυρόλυκος ρουθούνισε. «Του τόχα πει: σπαθιά είναι, μονάχα! Μου έχει φορτωθεί εδώ κι ένα μήνα. Ψάχνει δαίμονες, λέει. Η Ιεραρχία τον έχει στείλει. Τέλος πάντων· τι σε πρήζω εσένα, σιδερά; Κάτσε να πάρεις την αμοιβή σου, γιατί σου αξίζει – οι λεπίδες σου είναι καλές. Θέλω να μου φτιάξεις κι άλλες, νάχεις υπόψη σου.»

«Όσες θέλετε, Άρχοντά μου.»

Αλλά, βέβαια, δεν σκόπευε να του φτιάξει ούτε πέταλο για το άλογό του. Πήρε τον σάκο με τα χρήματα που του έδωσε κι επέστρεψε στους πρόποδες των βουνών, στο σιδηρουργείο και στην κόρη του.

Μετά από λίγη ώρα, το σιδηρουργείο έστεκε μόνο και εγκαταλειμμένο μες στον άνεμο και το χιόνι. Οι λάμπες του ήταν ακόμα αναμμένες για να δημιουργούν, πρόσκαιρα, την ψευδαίσθηση ότι κάποιος ήταν μέσα. Κι αυτές, όμως, δεν θ'αργούσαν να σβήσουν.